

Cuprins

PARTEA ÎNTÎI	7
PARTEA A DOUA.....	121
PARTEA A TREIA.....	239
PARTEA A PATRA	345
PARTEA A CINCEA	441
EPILOG	519

ANNA CAVALDA Împreună

Traducere din limba franceză și note
de Iustina Croitoru

POLIROM
2014

- Hai să mergem... O să bem acolo o cafea.
- Dar inot în pantalonii ăștia!
- Las' că nu se-ntimplă nimic.

Traversară Champ-de-Mars în viteză.

Pe Camille o surprinseră agitația și concentrarea care puseseră deja stăpînire pe bucătărie.

Era așa de cald dintr-o dată...

- Uite, șefu', un ajutor mititel nou-nouț...

Bărbatul mormăi ceva și-i făcu vînt cu dosul mîinii. Franck o prezentă unui tip solid care încă nu se trezise de-a binelea:

— Așa, ți-l prezint pe Sébastien. El are cheile de la cămară. E șeful de tură astăzi și your big boss, OK?

— Încîntată.

— Îhmm...

— Dar tu n-ai treabă cu el, ci cu ajutorul lui...

Îl întrebă pe tip:

— Cum ziceai că-l cheamă?

— Marc.

— A venit?

— E-n camera frigorifică...

— Bun, atunci ți-o las în grijă...

— Ce știe să facă?

— Nimic. Dar ai să vezi că se pricepe foarte bine.

Și plecă spre vestiar să se schimbe.

— Ți-a arătat cum să faci cu castanele?

— Da.

— Bun, atunci dă-i bătaie, îi spuse el arătându-i o grămadă imensă.

— Pot să stau jos?

— Nu.

— De ce?

— Într-o bucătărie nu punem întrebări. Nu spunem decît „da, domnule” sau „da, şefu”.

— Da, şefu’.

Da, cretinule. De ce oare acceptase ea jobul ăsta? Ar lucra mult mai repede dacă ar sta jos...

Din fericire, cafetiera fusese pusă în funcţiune. Îşi așază ceaşca pe o etajeră şi se apucă de lucru.

Un sfert de oră mai tirziu – deja o dureau miinile – cineva o întrebă:

— Merge?

Ridică privirea şi rămase interzisă.

Nu-l recunosc. Pantaloni ٲais, cămaşă la dungă, cu două rinduri de nasturi şi numele brodat cu litere albastre, un baticuٲ înnodat la gît, şorٲ şi prosop imaculate, bonetă bine înşurubată pe cap. Ea, care nu-l văzuse îmbrăcat altfel decît ca un golan, îl găsi foarte frumos.

— Ce-i?

— Nimic. Eşti foarte frumos.

Iar el, cretinul ăsta înalt, laşul ăsta, fanfaronul ăsta, matadorul ăsta de mahala cu gura lui spurcată, cu motocicletă lui uriaşă şi cirdul de fufe a căror urmă se imprimase în şaua zgomotosului vehicul, ei bine, el nu se putu stăpîni să nu roşască.

— Probabil datorită uniformei, adăugă ea zîmbind, ca să-i risipească tulburarea.

— Da, asta... asta trebuie să fie...

Şi, îndepărtîndu-se, se ciocni cu un tip, căruia îi zise vreo cîteva de dulce.

Nimeni nu vorbea. Nu se auzea decît pocnetul scurt al cuٲitelor, bolboroseala cratiٲelor, plesnetul uşilor batante şi telefonul care suna la fiecare cinci minute în biroul şefului.

Fascinată, Camille ba se concentra asupra lucrului ca să nu-i facă nimeni scandal, ba ridica ochii să nu piardă nici o fărîmă din ceea ce se petrecea în jur. Îl zări pe Franck mai încolo, întors cu spatele. Îi părea mult mai solid și mai calm decît de obicei. Avea impresia că nu-l cunoaște.

Cu voce șoptită, îl întrebă pe colegul de descojit:

— Cu ce se ocupă Franck?

— Care Franck?

— Lestafier.

— E specialist în sosuri și supervizează carnea.

— E greu?

Acneicul ridică ochii spre ceruri:

— Logic. E cel mai greu. După bucătarul-șef și ajutorul lui, Franck e al treilea om în echipă.

— E bun?

— Îhi. E un cretin, da' e bun. Pot să zic că-i superbun. O să vezi și tu că șefu' se consultă mai degrabă cu el decît cu ajutorul lui... Care ajutor stă cu ochii pe el, în schimb, Lestafier îl urmărește cum lucrează...

— Dar...

— Șst...

Cînd bucătarul-șef bătuse din palme anunțînd ora de pauză, Camille înălță capul strîmbîndu-se. O dureau gîtul, spatele, incheieturile mîinilor, gambele, tălpile și alte cîteva locuri, dar nu-și mai amintea exact care.

— Mănînci și tu cu noi? o întrebă Franck.

— E obligatoriu?

— Nu.

— Atunci mai bine iese să mă plimb puțin...

— Cum vrei... Cum te simți?

— Merge. E cald... Da' știu că munciți...

— Glumești! Asta nu-i nimic! Acum nici măcar nu sînt clienți!

— Aoleu...

— Te-ntorci într-o oră?

- OK.
 - Nu ieși chiar acum, că ești prea înfierbîntată și o să te ia vreo răceală...
 - Bine.
 - Vrei să vin cu tine?
 - Nu, nu. Am chef să stau singură...
 - Trebuie să mănînci ceva, bine?
 - Da, tată.
- Franck ridică din umeri:
- Hmm...

Comandă un sandvici scîrbos într-o coșmelie cu turiști și se așază pe o bancă de piatră, la piciorul Turnului Eiffel.

Îi era dor de Philibert.

Își scoase mobilul și formă numărul de la castel.

— Bună ziua, Aliénor de la Durbellière la telefon, se auzi o voce de copil. Cu cine am onoarea?

Camille era derutată.

— Ăăă... Aș putea vorbi cu Philibert, vă rog?

— Ne aflăm la masă. Doriți să-i transmit un mesaj?

— Philibert nu e acasă?

— Ba da, dar ne aflăm la masă, după cum tocmai v-am spus...

— A... Bine... Ăăă... Nu, nimic, voiam doar să-i transmit salutări și să-i urez un an nou fericit...

— Îmi puteți reaminti numele dumneavoastră?

— Camille.

— Camille și-atît?

— Da.

— Prea bine. La revedere, doamnă Siatit.

La revedere, enervantă mică.

Dar ce-nsemna chestia asta? Ce era nebunia asta? Săracul Philibert...

— În cinci ape diferite?

— Da.

— Ei, atunci o să fie curată!

— Exact...

Camille își petrecu o bună bucată de timp triind și spălind salata. Fiecare frunză trebuia întoarsă și pe față, și pe dos, măsurată și cercetată cu lupa. Nu mai văzuse așa ceva, erau de toate mărimile, formele și culorile.

— Ce-i asta?

— Iarbă-grasă.

— Și asta?

— Frunzulite de spanac.

— Și asta?

— Lăptucă.

— Și asta?

— Salata mărilor.

— Vai, ce nume frumos...

— De pe ce planetă ești, fată?

Camille nu mai insistă.

După aceea spală niște verdețuri aromatice și le uscă fir cu fir pe hirtie absorbantă. Trebuia apoi să le pună în tăvițe de inox și să le acopere cu folie de plastic, după care să le pună pe categorii în diferite frigidere. Sparse nucile, alunele, descoji smochinele, curăță o cantitate respectabilă de ciuperci și rula biluțe de unt între două spatule striate. Nu trebuia să greșească, și așeză pe fiecare farfurioară un bulgăraș de unt dulce și unul de unt sărat. La un moment dat se zăpăcise și se văzu nevoită să guste dintr-unul cu vârful cuțitului. Bleah, nu suporta untul, așa că din acea clipă își spori atenția. Chelnerii aduceau întruna espresso-uri celor care cereau și cu fiecare minut care trecea se simțea presiunea urcând cu încă o linie.

Unii dintre ei nu deschideau deloc gura, alții injurau în barbă, iar bucătarul-șef juca rolul de ceas vorbitor:

— Este ora șaptesprezece și douăzeci și opt, domnilor... E optsprezece și trei minute, domnilor... E optsprezece și șaptesprezece, domnilor...

De parcă își pusese-n gând să-i streseze la maximum.

Ea nu mai avea nimic de făcut și se sprijinea de blatul de lucru, ridicînd pe rînd cînd un picior, cînd pe celălalt, ca să-și mai domolească durerea din pulpe. Tipul de lingă ea se antrena făcînd arabescuri din sos de jur împrejurul unei bucăți de foie gras de pe o farfurie rectangulară. Scutura lingurița cu un gest delicat și suspina văzînd zigzagurile rezultate. Nu-i ieșea cu nici un chip. Dar, oricum, era frumos...

— Ce vrei să faci?

— Nu știu... Ceva mai original...

— Pot să-ncerc și eu?

— Poftim.

— Mi-e frică să nu stric foie gras-ul...

— Nu, nu, stai liniștită, e materie primă mai veche, voiam să m-antrenez...

Primele patru tentative ieșiră lamentabil, dar la a cincea deja își făcuse mina...

— A, ți-a ieșit foarte bine... Ai putea s-o faci din nou?

— Nu, rîse ea, mi-e teamă că nu... Dar... N-aveți seringi sau ceva de genul ăsta?

— Aaa...

— Niște cornete?

— Ba da, vezi în sertar...

— Mi-l umpli și mie?

— De ce?

— Așa, mi-a venit o idee...

Se aplecă deasupra mesei, cu limba afară și desenă trei gîste mici.

Băiatul îl chemă pe bucătarul-șef să i le arate.

— Ce-i prostia asta? Fiți serioși... Aici nu sintem la Disney, copii!

Și se îndepărtă clătînd din cap.

Camille ridică din umeri jenată și se întoarse la salată.

— Asta nu-i artă culinară... Asta e o invenție... bombănea el în continuare, în capătul celălalt al bucătăriei, și știți ce-i mai rău? Știți ce mă omoară? Că dobitocilor ăloră o să le placă la nebunie... În ziua de azi, asta cere lumea: invenții! Dar, la urma